

С. С. Добрунов,
здобувач, Академія муніципального управління

ЗАКОНОДАВЧЕ ВРЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ ІННОВАЦІЙНО- ПРОМИСЛОВОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

Досліджено особливості законодавчого регулювання державної інноваційно-промислової політики в Україні.

The peculiarities of legal regulation of public innovation and industrial policy in ukraine.

Ключові слова: законодавче регулювання, інноваційно-промислова політика, напрями вдосконалення, формування, функціонування.

ВСТУП

Аналіз існуючого законодавства дає підстави стверджувати, що мінімально необхідна нормативно-правова база для практичної реалізації науково-технологічної та інноваційно-промислової політики в Україні створена. Але, на жаль, вона залишається недосконалою та не-системною, відсутній належний контроль за виконанням законів, що, в свою чергу, негативно відображається на інноваційному розвитку держави та регіонів. Тому одним з напрямів вдосконалення інноваційно-промислової політики є формування інноваційного та промислового законодавства як на державному, так і на регіональному рівні.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Значний внесок у розробку проблем, пов'язаних з законодавчими питаннями врегулювання інноваційної та промислової політики, здійснили такі вчені, як І. Копченко, С. Лихолат, А. Гальчинський, В. Геєць, В. Семиноженко та інші. Однак велика частина робіт цих вчених має переважно загальнотеоретичний характер чи присвячена рішення окремих аспектів проблем.

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

Мета статті — дослідити особливості законодавчого регулювання державної інноваційно-промислової політики в Україні.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Останнім часом важливим напрямом роботи в державі стало створення законодавчої бази, яка забезпечує формування та проведення узгодженої інноваційно-промислової політики, ефективне функціонування та розвиток сфери досліджень та розробок, поглиблення її зв'язків з виробництвом в умовах переходу від директивних методів управління до ринкових відносин. За роки незалежності Верховною Радою України було прийнято ряд законів України, спрямованих на регламентацію наукової та науково-технічної діяльності, зокрема “Про основи державної політики в сфері науки і науково-технічної діяльності” (1991), “Про наукову і науково-технічну діяльність” (2012), “Про науково-технічну інформацію” (2011). Вихідні умови для формування вітчизняної системи захисту інтелектуальної власності були визначені Законом “Про охорону прав на винаходи і корисні моделі” (2009) та рядом інших, пов'язаних з ним, наприклад, “Про охорону прав на знаки для товарів і послуг” (2008) та інших.

Вихідні правові документи державної інноваційної та промислової політики закладені в Конституції України. Стаття 54 гарантує громадянам свободу наукової і технічної, а також інших видів творчості, захисту інтелектуальної власності, їхніх авторських прав. У цій

же статті визначено, що держава сприяє розвитку науки, встановленню наукових зв'язків України зі світовим співтовариством. Стаття 116 зобов'язує Кабінет Міністрів України (КМУ) забезпечити проведення політики у сфері освіти, науки і культури та з інших напрямів економічної діяльності. Згідно з пунктом 4 цієї статті КМУ розробляє і здійснює загальнодержавні програми економічного, науково-технічного, соціального і культурного розвитку України [2].

Законодавство України у сфері інноваційної діяльності складається із законів України “Про інноваційну діяльність” (2011), “Про інвестиційну діяльність” (2012), “Про науку і науково-технічну діяльність” (2012), “Про наукову і науково-технічну експертизу” (2006), “Про спеціальний режим інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків” (2011), “Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки” (2010) та інших законодавчих актів, що регулюють суспільні відносини у цій сфері; було схвалено Концепцію науково-технологічного та інноваційного розвитку України (Постанова Верховної Ради України від 13.07.99 р. №916-XIV), Державну програму прогнозування науково-технологічного та інноваційного розвитку на 2004—2006 роки (постанова Кабінету Міністрів України від 25.06.2004 року №1086), Загальнодержавну комплексну програму розвитку високих наукоємних технологій (Закон України від 9.04.2004 року №1676-IV) тощо.

Закон України “Про інноваційну діяльність” визначає мету та принципи державної інноваційної політики. Головною метою державної інноваційної політики визначається створення соціально-економічних, організаційних і правових умов для ефективного відтворення, розвитку й використання науково-технічного потенціалу країни, забезпечення впровадження сучасних екологічно чистих, безпечних, енерго- та ресурсозберігаючих технологій, виробництва та реалізації нових видів конкурентоспроможної продукції [8].

Згідно із Законом України “Про інноваційну діяльність” офіційно визначені такі поняття: інновації, інноваційна діяльність, інноваційний продукт, інноваційна продукція, інноваційний проект, пріоритетний інноваційний проект, інноваційне підприємство, інноваційна інфраструктура.

Закон визначає правові, економічні та організаційні засади державного регулювання інноваційної діяльності в Україні, встановлює форми стимулювання державою інноваційних процесів і спрямований на підтримку інноваційної моделі розвитку економіки України інноваційним шляхом. Згідно з законом, державну підтримку отримують суб'єкти господарювання всіх форм власності, які реалізують в Україні інноваційні проекти, і підприємства всіх форм власності, які мають статус інноваційних [8].

Основними принципами державної інноваційної політики законом встановлено: орієнтацію на інноваційний шлях розвитку економіки України; визначення державних пріоритетів інноваційного розвитку; формування нормативно-правової бази у сфері інноваційної діяльності; створення умов для збереження, розвитку і використання вітчизняного науково-технічного та інноваційного потенціалу; забезпечення взаємодії

науки, освіти, виробництва, фінансово-кредитної сфери у розвитку інноваційної діяльності; ефективне використання ринкових механізмів для сприяння інноваційній діяльності, підтримку підприємництва у науково-виробничій сфері; здійснення заходів на підтримку міжнародної науково-технологічної кооперації, трансферту технологій, захисту вітчизняної продукції на внутрішньому ринку та її просування на зовнішній ринок; фінансову підтримку, здійснення сприятливої кредитної, податкової і митної політики у сфері інноваційної діяльності; сприяння розвитку інноваційної інфраструктури; інформаційне забезпечення суб'єктів інноваційної діяльності; підготовка кадрів у сфері інноваційної діяльності.

Законом передбачено, що державне регулювання інноваційної діяльності здійснюється шляхом: визначення і підтримки пріоритетних напрямів інноваційної діяльності державного, галузевого, регіонального і місцевого рівнів; формування і реалізації державних, галузевих, регіональних і місцевих інноваційних програм; створення нормативно-правової бази та економічних механізмів для підтримки і стимулювання інноваційної діяльності; захисту прав та інтересів суб'єктів інноваційної діяльності; фінансової підтримки виконання інноваційних проектів; стимулювання комерційних банків та інших фінансово-кредитних установ, що кредитують виконання інноваційних проектів; підтримки функціонування і розвитку сучасної інноваційної інфраструктури [8].

З метою забезпечення дотримання всіма суб'єктами вимог законодавства щодо інноваційної діяльності, у сфері інноваційної діяльності здійснюється державний контроль. Закон передбачає фінансову підтримку інноваційної діяльності. Видами фінансової підтримки інноваційної діяльності є: повний безвідсотковий кредит, частковий (до 50%) безвідсотковий кредит (на умовах інфляційної індексації), повна чи часткова компенсація (за рахунок коштів Державного бюджету України, коштів бюджету Автономної Республіки Крим та коштів місцевих бюджетів), надання державних гарантій комерційним банкам, що здійснюють кредитування пріоритетних інноваційних проектів [64].

У вересні 2011 року Верховною Радою України було прийнято Закон “Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні”. Закон визначає такі стратегічні пріоритетні напрями інноваційної діяльності на 2011—2021 роки: освоєння нових технологій транспортування енергії, впровадження енергоефективних, ресурсозберігаючих технологій, освоєння альтернативних джерел енергії; освоєння нових технологій високотехнологічного розвитку транспортної системи, ракетно-космічної галузі, авіа- і суднобудування, озброєння та військової техніки; освоєння нових технологій виробництва матеріалів, їх оброблення і з'єднання, створення індустрії наноматеріалів та нанотехнологій; технологічне оновлення та розвиток агропромислового комплексу; впровадження нових технологій та обладнання для якісного медичного обслуговування, лікування, фармацевтики; широке застосування технологій більш чистого виробництва та охорони навколишнього природного середовища;

розвиток сучасних інформаційних, комунікаційних технологій, робототехніки [11].

Останнім часом було прийнято ряд нормативних актів, спрямованих на розвиток наукової та науково-технічної діяльності в Україні. Зокрема:

1) Закон “Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки” (2010), що визначає правові, фінансові та організаційні засади цілісної системи формування та реалізації пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки в Україні. Закон визначає пріоритетні напрями розвитку науки і техніки до 2020 року на підставі прогнозу розвитку науки і техніки і є складовою прогнозу економічного і соціального розвитку України на середньостроковий період. Такими напрямами визначалися:

- фундаментальні наукові дослідження з найбільш важливих проблем розвитку науково-технічного, соціально-економічного, суспільно-політичного, людського потенціалу для забезпечення конкурентоспроможності України у світі та сталого розвитку суспільства і держави;

- інформаційні та комунікаційні технології;
- енергетика та енергоефективність;
- раціональне природокористування;
- науки про життя, нові технології профілактики та лікування найпоширеніших захворювань;
- нові речовини і матеріали.

Реалізація пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки здійснюється через систему державних цільових наукових та науково-технічних програм, а також державне замовлення на науково-технічну продукцію [12];

2) Закон України “Про Загальнодержавну комплексну програму розвитку високих технологій” (2004), яким затверджувалася Загальнодержавна комплексна програма розвитку високих наукомістких технологій, що була спрямована на запровадження моделі сталого економічного зростання вітчизняних підприємств шляхом удосконалення структури їх основного капіталу та інтенсивного інвестування високотехнологічного виробництва. Метою її було забезпечення сприятливих умов для створення і розвитку наукомістких технологій і на цій основі широкомасштабна модернізація національної економіки. Завданнями виступали: збільшення асигнувань і концентрація фінансових, матеріальних та інтелектуальних ресурсів для проведення прикладних наукових досліджень і здійснення науково-технічних розробок, спрямованих на створення і розвиток високотехнологічних виробництв; створення принципово нових видів продукції та технологій; створення сприятливих умов для розроблення і впровадження наукомістких технологій [3];

3) постанова Кабінету Міністрів України “Про затвердження Порядку формування, експертизи та обговорення пріоритетних напрямів інноваційної діяльності” (2004) [5].

Головні науково-технічні виробничі пріоритети визначені Концепцією державної промислової політики України (2003). Розвиток пріоритетних галузей знайшов відображення в прийнятих законах України: “Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки” (2010), “Про державну підтримку космічної діяльності” (2012), “Про державну підтримку літакобудівної промисловості в Україні” (2012), “Про заходи державної підтримки

суднобудівної промисловості в Україні” (2012) тощо.

Обов’язкова експертиза інноваційних проектів здійснюється відповідно до Закону України “Про наукову і науково-технічну експертизу” (2006). До того ж державна реєстрація інноваційного проекту не передбачає будь-яких зобов’язань у галузі бюджетного кредитування його реалізації або іншої фінансової підтримки [9].

Відповідно до Закону України “Про інвестиційну діяльність” передумовою для державної підтримки інноваційної діяльності є державна реєстрація відповідного інноваційного проекту [7].

На підставі цього Закону прийнята постанова Кабінету Міністрів України “Про затвердження Порядку державної реєстрації інноваційних проектів і ведення Державного реєстру інноваційних проектів” (2010). Постановою визначається перелік документів для обов’язкової реєстрації проекту. На цьому етапі проводиться відповідна експертиза інноваційних проектів, на підставі якої Комісія з організації діяльності технологічних парків та інноваційних структур інших типів приймає рішення про кваліфікацію інноваційного проекту. Потім експертна організація проводить експертизу інноваційного проекту, що є підставою кваліфікації його інноваційним або пріоритетно-інноваційним. На підставі рішення Комісії проводиться державна реєстрація проекту і вноситься до реєстру [4].

Регулювання у галузі інновацій здійснюється також на рівні виконавчої влади. Прийнято Укази Президента України: “Про заходи по використанню космічних технологій для інноваційного розвитку економіки держави” (2001), “Про невідкладні заходи по виведенню з кризового стану науково-технологічної сфери України і створення реальних умов для переходу економіки на інноваційну модель” (2003), “Про додаткові заходи державної підтримки Національної академії наук України” (2009) тощо.

У державі намічені заходи щодо підтримки інноваційно-інвестиційних проектів прийняттям постанови КМУ “Про заходи щодо підтримки інноваційно-інвестиційних проектів” (2003). З метою реалізації інноваційної моделі розвитку економіки КМУ: доручив центральним органам виконавчої влади відпрацювати наявні пріоритетні інноваційно-інвестиційні проекти і надати допомогу в підготовці таких проектів підприємствам незалежно від форм власності; рекомендував підприємствам усіх форм власності опрацювати інноваційно-інвестиційні проекти і звернутися до банків про надання середньострокових кредитів для їхньої реалізації; доручив Мінекономіки України надати роз’яснення підприємствам усіх форм власності і банкам щодо відповідності поданих проектів пріоритетним напрямам соціально-економічного розвитку. До того ж Національний Банк України прийняв рішення щодо розширення підтримки ліквідності банків, які здійснюють середньострокове кредитування інноваційно-інвестиційних проектів [6].

Закон України “Про наукову і науково-технічну діяльність” визначає правові, організаційні та фінансові засади функціонування і розвитку науково-технічної сфери, створює умови для наукової і науково-технічної діяльності, забезпечення потреб суспільства і держави у технологічному розвитку [9].

Розвиток науки і техніки є визначальним фактором прогресу суспільства, підвищення добробуту його членів, їх духовного та інтелектуального зростання. Цим зумовлена необхідність пріоритетної державної підтримки розвитку науки як джерела економічного зростання і невід'ємної складової національної культури та освіти, створення умов для реалізації інтелектуального потенціалу громадян у сфері наукової і науково-технічної діяльності, цілеспрямованої політики у забезпеченні використання досягнень вітчизняної та світової науки і техніки для задоволення соціальних, економічних, культурних та інших потреб [9].

У січні 2011 року було прийнято Закон “Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків”, згідно з яким передбачено: надання державної фінансової підтримки та цільового субсидювання проектів 16 технопарків через спеціальну бюджетну програму, яка має бути сформована та затверджена у Державному бюджеті України разом із щорічним передбаченням на неї відповідних обсягів фінансування. Зазначені бюджетні кошти мають бути спрямовані на: повне або часткове (до 50%) безвідсоткове кредитування (на умовах інфляційної індексації) проектів технологічних парків; повну або часткову компенсацію відсотків, сплачуваних виконавцями проектів технологічних парків комерційним банкам та іншим фінансово-кредитним установам за кредитування проектів технологічних парків [13].

Для реалізації проектів технологічних парків технологічним паркам, їх учасникам та спільним підприємствам, що виконують проекти технологічних парків, державою надаються цільові субсидії у вигляді:

- сум ввізного мита, що нараховуються згідно з митним законодавством України, при ввезенні в Україну для реалізації проектів технологічних парків нових устаткування, обладнання та комплектуючих, а також матеріалів, які не виробляються в Україні;

- суми ввізного мита, що нараховуються згідно з митним законодавством України при ввезенні в Україну для реалізації проектів технологічних парків нових устаткування, обладнання та комплектуючих, а також матеріалів, які не виробляються в Україні, технологічні парки, їх учасники та спільні підприємства не перераховують до бюджету, а зараховують на спеціальні рахунки технологічних парків, їх учасників та спільних підприємств.

При цьому на спеціальні рахунки учасників технологічних парків та спільних підприємств, які є виконавцями проектів технологічних парків, зараховуються 50 відсотків сум ввізного мита, а решта 50 відсотків сум ввізного мита зараховуються на спеціальний рахунок керівного органу відповідного технологічного парку. Крім того, встановлено напрями використання коштів цільових субсидій технопарками, їх учасниками та спільними підприємствами при реалізації проектів та умови амортизаційної політики по відношенню до основних засобів технопарків [13].

Передбачається, що цей закон сприятиме створенню ефективних умов використання наукових результатів щодо забезпечення потреб держави у високотехнологічних послугах, випуску нової конкурентоспроможної продукції та приведенню законодавства України у галузі

інноваційної діяльності до стандартів Європейського союзу.

Отже, якщо раніше була потреба лише у вдосконаленні ряду законодавчих норм, внесенні певних змін, які повинні врахувати вимоги міжнародних угод у сфері інтелектуальної власності, що підписані Україною, то на сьогодні проблема законодавчого забезпечення інноваційної та промислової діяльності здобула широкомасштабного значення, вона має змогу бути вирішена перш за все на державному рівні. Слід звернути особливу увагу на прийняття одночасно оперативних, високоякісних, ефективних та дієвих рішень з боку уряду.

Основним фактором економічного розвитку є стимулювання генерування і впровадження результатів науково-дослідних та дослідно-конструкторських досліджень, а також реалізація інновацій. На це спрямовані відповідні програми інноваційного розвитку.

Державні пріоритети інноваційної діяльності викладені в Законі України “Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності” (2011). Цей закон визначає правові, економічні й організаційні засади формування та реалізації пріоритетних напрямів інноваційної діяльності країні [11].

Згідно Державної Стратегії регіонального розвитку на період до 2021 року державна підтримка інноваційного розвитку здійснюватиметься за такими напрямками: сприяння створенню та впровадженню інновацій, включаючи розповсюдження сучасних технологій, зокрема для зменшення ризиків виникнення техногенних катастроф. Важливим фактором економічного розвитку визначено впровадження результатів науково-дослідних та дослідно-конструкторських досліджень, а також реалізація інновацій [1].

Основною метою державної регіональної політики України на сучасному етапі розвитку є створення умов, що дадуть змогу регіонам повністю реалізувати наявний потенціал, зробити максимальний внесок у національну економіку, здобути конкурентні переваги на зовнішньому ринку.

Діяльність у напрямі нарощення науково-технічного потенціалу активізується у регіонах, які мають досвід роботи зі створення наукомістких та високотехнологічних продуктів.

Держава сприятиме інноваційному розвитку та забезпечуватиме проведення досліджень і розробок з використанням останніх науково-технічних досягнень шляхом:

- проведення конкурсів вітчизняних інновацій та венчурних ярмарків з метою забезпечення інвестування, насамперед найбільш перспективних інноваційних проектів;

- збільшення обсягів державного замовлення на підготовку кадрів для інноваційного підприємництва, зокрема інноваційних менеджерів та фахівців з венчурного інвестування [1].

У наш час в Україні урядом офіційно проголошено курс на інноваційний розвиток. Втілення в життя такої політики вимагає консолідації сил і погодження цілей усіх гілок і рівнів влади. Але в інноваційному розвитку України за багатьма напрямками існують значні

суперечності. Так, метою Державної програми розвитку промисловості на 2003—2011 роки було створення “сучасного, інтегрованого у світове виробництво промислового комплексу”, а також його інноваційний розвиток. Ресурсна база для такого розвитку сьогодні не досить сформована, крім того, виникають проблеми реалізації інноваційного процесу на всіх його етапах, що вимагає ретельного розгляду і дослідження якісних і кількісних характеристик інноваційного розвитку.

Для характеристики пріоритетності напрямів промислової діяльності застосовують показники обсягів і питомої ваги інноваційної продукції, затрат на інновації, обсягів експортної інноваційної продукції та ін. Серед них найбільш значущий показник — питома вага високотехнологічної продукції. Перевагою такого показника є його відносна величина, яка може застосуватися для порівняльного аналізу. Сьогодні таку продукцію випускають у сфері літакобудування, ракетно-космічному комплексі, танкобудуванні та окремих видах машинобудування. Отже, ці галузі мають стати пріоритетними в розвитку промисловості. Аналізуючи їх, виникає суперечність у самому визначенні мети і завдань розвитку промисловості України. Для всієї сфери промисловості проголошено інноваційно-проривну стратегію, а для її основних ланок — стратегію технологій, що лідирують. Таким чином, виникає невідповідність між цілями програми промислового розвитку і під цілями окремих галузей [1].

Державна програма розвитку інноваційної інфраструктури на 2007—2011 роки була спрямована на створення умов для ефективного використання знань в економіці України та формування національної інноваційної системи.

Динаміка розвитку сучасного суспільства визначається ефективністю інноваційних процесів, що відбуваються в різних сферах життя. Розширення і розвиток інноваційної діяльності стає одним з найважливіших системних чинників підвищення рівня конкурентоспроможності та національної безпеки країни.

Як свідчить світовий досвід, лідерські позиції в технологічному та соціально-економічному розвитку займають саме ті країни, які мають розгалужену та ефективно функціонуючу інноваційну інфраструктуру і використовують її в усьому діапазоні створення та реалізації новацій.

Метою Програми є створення організаційно-економічних умов ефективної реалізації освітнього, інформаційного та науково-технічного потенціалу для забезпечення інноваційного розвитку України. Враховуючи функціональну неповноту інноваційної інфраструктури в Україні, тенденції та проблеми її розвитку, обмежені можливості Державного бюджету України, основними шляхами та засобами розв’язання цієї проблеми є:

— упорядкування та вдосконалення законодавства, що регламентує діяльність інноваційного підприємництва, та адаптація нормативно-правової бази інноваційної діяльності до принципів та норм Європейського Союзу;

— розробка науково-методичного та нормативно-правового забезпечення для створення та розвитку

інноваційних структур різних типів (інноваційних центрів, технологічних парків класичного типу (територіально відокремлених з правами юридичної особи), інноваційних бізнес-інкубаторів, центрів трансферу технологій, кластер-технопарків, технополісів, соціотехнополісів тощо);

— формування та розвиток діяльності системи виробничо-технологічного забезпечення, сертифікації і просування розробок; наукової експертизи, включаючи кооперацію підприємств різних форм власності та наукових установ і організацій;

— сприяння відновленню функціонування патентних підрозділів на підприємствах державної форми власності; створення підрозділів з питань трансферу технологій, інноваційної діяльності та охорони інтелектуальної власності в центральних органах виконавчої влади;

— формування, розвиток та забезпечення діяльності систем інформаційного забезпечення усього циклу інноваційної діяльності; ідея — дослідження, розробка, трансфер технологій;

— удосконалення та спрощення процедури експертизи та реєстрації інноваційних структур та їх проектів;

— розвиток мережі регіональних інноваційних структур: інноваційних центрів, інноваційних бізнес-інкубаторів та центрів трансферу технологій;

— створення технопарків класичного типу на базі вищих навчальних закладів, наукових установ, науково-виробничих комплексів та удосконалення моделей функціонування існуючих інноваційних структур;

— формування, розвиток та забезпечення діяльності системи фінансово-економічного забезпечення, включаючи підтримку розвитку українських високих технологій, створення венчурних та інноваційних фондів, інших фінансово-кредитних установ;

— активізація інвестиційної діяльності для розвитку інноваційної інфраструктури;

— заохочення створення на конкурсній основі інноваційних кластерів для вирішення конкретних проблем у сфері інноваційного розвитку;

— розробка і реалізація за участю міжнародних організацій проектів;

— створення технополісів та інших інноваційних структур у регіонах з високим науково-технологічним потенціалом;

— сприяння створенню та діяльності громадських організацій, асоціацій, інших форм об’єднань, що діють у сфері інноваційної діяльності [1].

Формування та реалізація ефективної державної інноваційної політики неможливі без розвитку системи інформаційно-аналітичного забезпечення значених процесів. На це спрямована Державна програма розвитку системи інформаційно-аналітичного забезпечення реалізації державної інноваційної політики та моніторингу стану інноваційного розвитку економіки. Мета Програми полягає у створенні правових, економічних і організаційних умов для розвитку та підвищення ефективності системи інформаційно-аналітичного забезпечення реалізації державної інноваційної політики та моніторингу стану інноваційного розвитку економіки.

ВИСНОВКИ

Таким чином, можна зробити висновок, що законодавче забезпечення інноваційної діяльності вимагає удосконалення, оскільки залишаються невирішеними такі проблеми, як непогодженість нормативно-правових заходів, нерегульованість деяких основних питань інноваційного процесу, відсутність механізмів практичної реалізації законодавчих актів, а також необхідні значні перетворення сфери оподаткування.

Отже, першочерговим завданням на шляху до єдиної стратегії є розробка уніфікованого, термінологічного та нормативного забезпечення інноваційного процесу на загальнодержавному рівні, яке запровадить основні поняття, надасть інноваційно-промисловій політиці чітку юридичну базу, закладе основи програми державного приватного партнерства та скоординує роботу держави та регіонів, міністерств на відомств.

Література:

1. Державної програми розвитку промисловості на 2003—2011 рр.: Постанова Кабінету Міністрів України від 28. 07. 2003 р. № 1174 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://industry.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art>
2. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України від 28.06. 1996 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-laws/main.cgi?nreg=254%EA%2F96%2D%E2%F0>
3. Про Загальнодержавну комплексну програму розвитку високих технологій: Закон України від 09. 04. 2004 р. № 1676-15 [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1676-15>
4. Про затвердження Порядку державної реєстрації інноваційних проектів і ведення Державного реєстру інноваційних проектів: Постанова Кабінету Міністрів України від 06. 08. 2010 р. № 1474-2003-п [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1474-2003-п>
5. Про затвердження Порядку формування, експертизи та обговорення пріоритетних напрямів інноваційної діяльності: Постанова Кабінету Міністрів України від 13.07.2004 р. № 1094-2003-п [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1094-2003-п>
6. Про заходи щодо підтримки інноваційно-інвестиційних проектів: Постанова Кабінету Міністрів

України від 15.05.2003 р. № 1106-2002-п [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1106-2002-п>

7. Про інвестиційну діяльність: Закон України від 19. 01. 2012 р. № 1560-12 [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1560-12>

8. Про інноваційну діяльність : Закон України від 02.10.2011 р. № 40-15 [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/40-15>

9. Про наукову і науково-технічну діяльність: Закон України від 01. 01. 2012 р. № 1977-12 [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1977-12>

10. Про наукову і науково-технічну експертизу: Закон України від 03. 03. 2006 р. № 51/95-вр [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/51/95-вр>

11. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності: Закон України від 02. 10. 2011 р. № 433-15 [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/433-15>

12. Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки: Закон України від 12. 10. 2010 р. № 2623-14 [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2623-14>

13. Про спеціальний режим інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків: Закон України від 01. 01. 2011 р. № 991-14 [Електронний ресурс] // Відомості Верховної Ради України. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/991-14>

14. Про схвалення Державної програми розвитку промисловості на 2003-2011 роки: Постанова Кабінету Міністрів України від 28. 07. 2003 р. № 1174-2003-п [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1174-2003-п>
Стаття надійшла до редакції 14.06.2012 р.

ПЕРЕДПЛАТА

ВИДАННЯ МОЖНА ПЕРЕДПЛАТИТИ З БУДЬ-ЯКОГО МІСЯЦЯ!

— ЧЕРЕЗ РЕДАКЦІЮ (ТЕЛ. 458-10-73);

— ЧЕРЕЗ ДП “ПРЕСА”
(У КАТАЛОЗІ ВИДАНЬ УКРАЇНИ);

— ЧЕРЕЗ ПЕРЕДПЛАТНІ АГЕНТСТВА: “САММІТ”, “ІДЕЯ”, “БЛІЦ ІНФОРМ”, “KSS”, “МЕРКУРІЙ”, “ПРЕСЦЕНТР”, “ВСЕУКРАЇНСЬКА ПЕРЕДПЛАТНА АГЕНЦІЯ”, “ФЛОРА”, “ПЕРІОДИКА”, “КОБЗАР”, “ДІАДА”, “ДОНБАС ДЕ-ЮРЕ”, “ДІЛОВА ПРЕСА”, “ФАКТОР”